

OVERAL CAMERA'S

'Een klein stapje naar links, nee, nog een beetje. Ja, zo is het perfect. Actie!' De camera begint te zoemen en ik voel me mega-ongemakkelijk. Ik probeer te glimlachen, maar het lijkt alsof ik gewoon niet meer weet hoe dat moet.

hoe ging dat
ook alweer...

lachen...

Bob, de regisseur, zucht. 'Gewoon jezelf zijn. Maar dan leuk.'

Oké, leuk doen, Zil.

Denk aan iets grappigs.

Lennon die in de achtbaan gilt als een baby. Mijn vader die deze week al voor de tweede keer uitgleed in de verse ochtendrol van Boxer.

Het werkt niet. De regisseur maakt draaiende bewegingen met zijn hand. Doe iets!

De camera komt dreigend dichterbij en ik doe nog een stap naar achteren. Tegen de onderkant van mijn rug voel ik het hek, dat ervoor zorgt dat bezoekers van ons pretpark niet in het water van de Geldstroom vallen.

Ik zet nog een klein stapje achteruit, weg bij de camera, en wil tegen het hekje leunen. Dat geeft een beetje mee, maar dan schiet het met een klik open. Zwaaiend met mijn armen tuimel ik achterover, met kleren en al het water in. Ik schreeuw en ga kopje-onder in het ijskoude water.

Als ik bovenkom, en het water uit mijn ogen heb geveegd, staat Bob met zijn duimen omhoog. '... CUT! Dit is perfect

voor in de aflevering van volgende week!’ De grijns op zijn gezicht verraad dat dit een vooropgezet plan was. Hij geeft zijn geluidsman Guus een high five.

Mijn jas drijft om me heen als een half opgeblazen ballon. Langzaam waad ik naar de kant en probeer uit het water te klimmen, maar mijn voeten glijden steeds weg op de glibberige rand.

Om me heen heeft zich langzaam een groepje pretparkbezoekers verzameld. Ze lachen en filmen me met hun mobieltjes. Ik kijk naar de grond, terwijl ik me, druipend en soppend in mijn schoenen, snel uit de voeten maak.

Thuis, in de Gouden Woontoren die in het midden van ons attractiepark staat, wacht mijn beste vriend Lennon me op bij de lift.

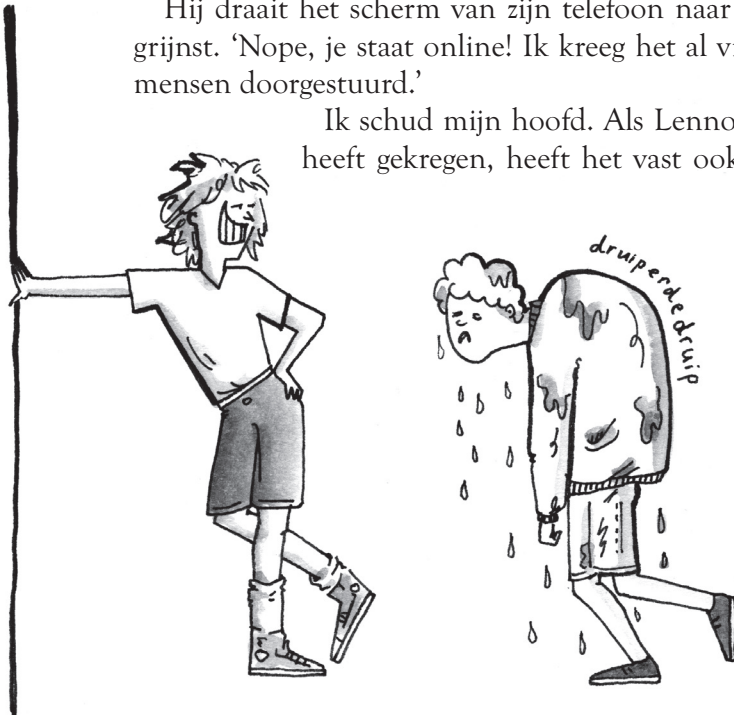
‘Regent het zo hard?’ vraagt hij zogenaamd verbaasd.

In zijn ogen zie ik dat hij allang weet wat er is gebeurd.

‘Wie heeft er gekletst?’ vraag ik. ‘Heeft het personeel je een appje gestuurd?’

Hij draait het scherm van zijn telefoon naar me toe en grijnst. ‘Nope, je staat online! Ik kreeg het al via een paar mensen doorgestuurd.’

Ik schud mijn hoofd. Als Lennon de video heeft gekregen, heeft het vast ook onze klas

bereikt. Daar zullen ze maandag op school wel hard om lachen.

‘Het was die vervelende Bob weer!’ bries ik. ‘Hij had het hek op de Balansbrug expres niet goed dichtgedaan en liet mij toen precies dáár filmen.’

Lennon heeft net zo’n hekel aan regisseur Bob als ik. ‘Klinkt echt als iets voor hem.’

‘Jongen, wat ben je nat!’ Mijn vader komt uit zijn werkkamer met een stapel papieren onder zijn arm.

Ik knik. ‘Weer zo’n rotstreek van de cameraploeg.’

Mijn vader knijpt zijn lippen op elkaar en haalt zijn schouders op. ‘Beroemd zijn kan niet alleen maar leuk zijn.’

‘Waarom eigenlijk niet?’ vraag ik, met het risico dat hij me brutaal vindt.

‘We moeten allemaal offers brengen. Dit is belangrijk voor Schatrijk.’ Hij spreidt zijn papieren uit op tafel. ‘Kijk eens! De schetsen voor de nieuwe parade. Dit gaat nog meer bezoekers trekken.’

Het ziet er prachtig uit. Ik zie confetti in de vorm van bankbiljetten, gigantische praalwagens en... ‘Zijn dat nou vliegende varkens?’

‘Ja!’ jubelt mijn vader. ‘Dit wordt de klapper. Vliegende spaarvarkens. Wie wil daar nou niet naar komen kijken?’

‘Het lijkt alsof er mensen in die pakken zitten. Hoe vliegen ze dan?’ vraag ik.

‘Dat is nou juist het leuke,’ zegt mijn vader. ‘Onder die pakken zitten drones, die een mens kunnen dragen. Daarmee kunnen ze de gekste capriolen uithalen in de lucht. Dit is nog nooit gedaan in een parade!’

Vet! ‘Heb je toevallig nog testers nodig voor die drones? Dan weet ik er wel twee!’

‘Ben je gek? Natuurlijk niet! Levensgevaarlijk.’ Mijn vader steekt waarschuwend zijn vinger in de lucht. ‘Dit wordt gedaan door stuntprofessionals.’

Jammer! Ik loop door naar de badkamer.

‘Welkom Zilver,’ klinkt er uit de speakers.

‘Hoi Sil,’ zeg ik. ‘Kun je het bad voor me aanzetten?’

‘Tuurlijk!’ Silvia is onze digitale assistent. Ze is overal waar wij haar nodig hebben. ‘Snel en simpel, zoals gewoonlijk?’ vraagt ze.

Ik schud mijn hoofd. ‘Vandaag heb ik zin in een zweefbad.’

‘Okidoki!’ Silvia’s stem klinkt vrolijk.

KLETS! Ik laat mijn natte kleren op de grond vallen.

Het plafond schuift open en een gigantische, ronde kerstbal vol water zakt langzaam naar beneden. Via de zijkant klim ik erin en laat me in het water zakken. Het licht gaat langzaam uit en om me heen verschijnen allemaal gekleurde lichtjes. Met een beetje fantasie zijn het net sterren.

Drijvend in het water is het net alsof ik in de ruimte zweef.

Ik knijp mijn ogen dicht en denk aan de video. Dan begin ik te grinniken.

‘Waarom lach je, Zil?’

Mag ik meelachen?’
vraagt Silvia.

Ik knik. ‘Jij hebt de video van mijn blooper vast ook al gezien. Ik maakte me er druk over dat mijn klasgenoten de video te zien krijgen. Maar wat maakt het eigenlijk uit? Het

komt vrijdag ook in onze realityshow!’

Silvia gniffelt mee. Ze is aangesloten op alle apparaten in heel Schatrijk, dus natuurlijk heeft ze het gezien. ‘Het hele land zal genieten van jouw geweldige klunzenmove. Je kunt er maar beter trots op zijn en er zélf om lachen!’

‘Ik vind het wel een rotstreek van Bob,’ zeg ik. ‘Kun je mij helpen een plannetje te bedenken om hem terug te pakken?’

‘Gemene plannetjes zijn mijn specialiteit!’ Er klinkt duidelijk plezier door in haar stem. ‘Luister Zilver, wat dacht je ervan om deze week een keer...’

De volgende ochtend lopen Lennon en ik de woontoren uit. Buiten de hekken staan honderden mensen in de rij om straks het park binnen te gaan. Sinds we meedoen aan een realityserie is het heel druk in het pretpark van onze ouders. Het park is nog nooit zo druk geweest! Alle fans van het programma komen onze attracties met eigen ogen bekijken, maar het allerliefst willen ze een glimp van óns opvangen.

De hele nacht heb ik liggen broeden op het plan van Silvia.

‘Ik weet een manier om Bob terug te pakken,’ fluister ik.

Lennon kijkt me met grote ogen aan. ‘Daar moet ik álles van horen,’ zegt hij. ‘Maar we gaan eerst een rondje in de Witwasmachine, voor de deuren opengaan!’

‘En voor de cameraploeg komt,’ zeg ik. We rennen langs de Diamantroute en over de Balansbrug. De Witwasmachine ziet er vanbuiten uit als een levensgrote wasmachine. We hollen naar de poort aan de zijkant.

De deuren gaan vanzelf open als we ernaartoe lopen. Daar staan levensgrote bankbiljetten, in stapels, in portemonnees, dwarrelend in de wind. We hoeven gelukkig nooit in de rij, en zeker niet voor openingstijd, dus we hollen er voorbij.

‘Zilver! Lennon!’ Louis staat bij een groot paneel met knoppen en monitors. Hij is onze favoriete medewerker. ‘Komen jullie even vlug een testrondje maken voor de drukte losbarst?’

Ik knik. ‘Wel op standje Tornado, hoor!’

Hij kijkt me met een schuin oog aan. ‘Weet je het zeker? Oké, dan hoop ik dat jullie niet al te stevig ontbeten hebben, want ik heb geen tijd meer om jullie maaginhoud op te ruimen.’ Dan wijst hij naar de toegangsdeuren. ‘Veel plezier!’

We gaan naar binnen en komen in een gigantische ronde ruimte terecht. De vloer en de aluminium wanden hebben kleine gaatjes waar licht door naar binnen schijnt. Lennon en ik gaan allebei een andere kant op, zodat we uiteindelijk allebei aan een andere kant van de zaal tegen de muur komen te staan.

‘Iedereen klaar?’ De stem van Louis knalt door de speakers.

‘Ja!’ gillen Lennon en ik allebei.

‘Oké!’ roept Louis. ‘Wassen maar!’

De vloer en de wanden beginnen te draaien. Omdat de hele ruimte draait, merk je het in het begin bijna niet. Alleen aan het plafond is te zien dat we rondjes maken, sneller, nóg sneller. Dan zakt de bodem onder mijn voeten weg. Geen probleem; doordat we zo vlug draaien, blijf ik aan de muur plakken. Als washandjes in de wasmachine worden we tegen de wanden gedrukt.

En dan komt het állerleukste, ons vaste ritueel: Lennon en ik proberen op te staan tegen de muur, en zo over de wand naar elkaar toe te lopen. Dat mag natuurlijk niet, maar nu we nog de enigen zijn knijpt Louis een oogje toe. Het is bijna onmogelijk om te doen, zeker op deze ultrasnelle stand. Maar we hebben het al vaak gedaan en worden er steeds beter in.

Nog maar een paar stappen, dan kunnen we elkaar aanraken. Langzaam voel ik dat de kracht waarmee de wasmachine ronddraait afneemt. De vloer, de echte vloer, begint aan me te trekken en op dat moment raken mijn vingers die van Lennon. Yes!

Ik strek me weer uit langs de muur, met mijn benen naar

beneden, en dat is maar net op tijd, want de wasmachine draait nu zo langzaam dat we naar beneden zakken.

‘Yes, weer gelukt! Maar net op het nippertje,’ zegt Lennon. ‘Of zou Louis hem vandaag extra kort hebben laten draaien?’

De deuren zwaaien open en we stappen nog wat wiebelig naar buiten.

‘Daar zijn ze!’ schreeuwt iemand. ‘Lennon! Zilver!’ Er staan al wel vijftig mensen in de rij voor de Witwasmachine. We lopen langs de rij en iedereen kijkt naar ons. Ik voel me net een superster.

‘Hallo!’ roep ik. ‘Wat leuk dat jullie vandaag gekomen zijn!’

‘Ga met ons de wasmachine in!’ stelt een meisje met een hoge staart voor.

Ik glimlach. ‘Ander keertje!’

Een kind drukt een tekening in mijn handen.

Ik herken de achtbaan en onze parkmascotte DoeKoe. In het midden zie ik twee figuren, die Lennon en mij moeten voorstellen. ‘Wauw, wat een kunstwerk,’ zeg ik en het jongetje glundert. Ik wijs op de tekening. ‘Die knappe, dat ben ik, toch?’

Lennon duwt me opzij.

We nemen de tijd voor iedereen. Daarna lopen we over het pad in de richting van de Monorail, het rustige gedeelte van het park. Ondertussen blijven we braaf doen wat we onze ouders hebben beloofd: glimlachen en zwaaien naar onze fans – en dus klanten. Ik voel hun ogen in mijn rug prikken.

‘Hé, waar is mijn pet gebleven?’ Lennon haalt zijn hand door zijn haar. ‘Die had ik toch net nog op mijn hoofd?’

Ik knik. ‘Volgens mij wel. Die is er vast af gewaaid in de wasmachine. Vraag het morgen anders even aan Louis.’

Op het Poenplantsoen zoeken we een plekje. Lennon kijkt me verwachtingsvol aan. ‘Wat was nou je plan om...’

‘Sst!’ Ik buig me een beetje voorover, zodat niemand ons kan horen. ‘Vanmiddag filmt de cameraploeg nog wat scènes in het park. Zonder met hen af te stemmen nodigen wij een paar klasgenoten uit. Maartje, Jenna en ook Vico.’

‘Vico?’ Lennon fronst zijn wenkbrauwen. ‘Waarom die pestkop?’

‘Omdat we iemand nodig hebben die het aandurft om iets te doen wat niet mag. We vragen hem...’

Lennons ogen beginnen te glinsteren als hij hoort wat ik te vertellen heb. ‘Dat wordt vet cool! Hoe laat starten de opnames?’

‘Om halftwee. Precies genoeg tijd voor onze voorbereidingen! Kom mee!’ Ik wijs naar de Gouden Woontoren.

BOB TERUGPAKKEN

‘Zo, hebben we er allemaal zin in?’ Bob staat met zijn handen in zijn zij. Een stukje van zijn buik piept onder zijn groene T-shirt uit.

‘Absoluut!’ zegt mijn vader. Mijn moeder knikt, terwijl visagisten plukkend en poederend om haar heen rennen.

Lennon en ik knikken ook. En of we er zin in hebben!

‘We beginnen zo dadelijk bij de kassa’s,’ zegt Bob. Geluidsman Guus steekt zijn duim op.

‘Mag ik iets anders voorstellen?’ vraag ik. ‘We zagen net een paar kinderen uit onze klas rondhangen bij de Plezierjachten. We kunnen even wat lol met ze gaan maken? Dat spreekt onze jongere doelgroep vast aan!’

Stagiair Eibert kijkt me verschrikt aan. ‘Dat kan niet! Dat staat niet in het script!’

Bob plukt aan zijn oor en knikt langzaam. ‘Dat zou best eens kunnen werken...’

Eibert bladert door de rommelige stapel papier in zijn hand. ‘Maar... maar... en onze planning dan?’

Bob lijkt hem niet eens te horen. ‘Die jongere doelgroep is belangrijk voor de kijkcijfers.’

Hij geeft me een schouderklopje. ‘Goed zakelijk inzicht, jochie, dat heb je vast van je ouders!’

Mijn vader glimt van trots. Als hij straks maar niet al te erg teleurgesteld is, als hij ons werkelijke plannetje ontdekt...

‘Ah mooi! Twee meiden. Goed voor de balans!’ Bob maakt een klein huppeltje wanneer we uit de personeelstunnels komen. Daar staan Jenna en Maartje op ons te wachten bij de ingang van de Geldscheepjes. Het personeel heeft extra hekken neergezet, om nieuwsgierige bezoekers buiten beeld te houden.

‘Is alles geregeld?’ fluister ik in Jenna’s oor, terwijl ik haar omhels.

Ze grinnikt ondeugend. ‘Absoluut! Dit zijn de dingen waar Vico voor leeft!’

De attractie wordt vijf minuten stilgelegd, zodat we allemaal in kunnen stappen. De opname wordt voorbereid. Lennon en ik gaan met Jenna en Maartje in het voorste bootje. Geluidsman Guus heeft ons voorzien van draadloze zenders. Op de voorkant van de boot is een klein draagbaar cameraatje vastgeplakt met ducttape.

Om zeker te weten dat we de interesse hebben gewekt van de cameraploeg ga ik dicht naast Maartje zitten en Lennon naast zijn vriendin Jenna.

Bob heeft me ooit ingefluisterd: ‘Zoek jij nou eens een vriendinnetje, daar smullen de kijkers van!’ Walgelijk idee natuurlijk, Maartje is gewoon een heel goede vriendin, maar voor ons plan laat ik Bob graag even in de waan.

Zo onopvallend mogelijk kijk ik achterom. Bob springt veel te hard in zijn bootje en kiept bijna om. Met zijn benen wijd weet hij nog maar net zijn evenwicht te bewaren. Hij gebaart woest naar cameravrouw Irina: ‘Filmen!’

Maartje fluistert, terwijl ze haar hand op haar microfoon-tje houdt: ‘Hij heeft niks door!’